

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.809 van 18 maart 2014
in de zaak A. 206.146/X-15.180.**

In zake : 1. de NV NOORDZEEPARKEN
 2. de NV MAATSCHAPPIJ VOOR AANKOOP EN
 VERKOOP VAN IMMOBILIËN
 3. de NV D&D IMMOBILIËN - in vereffening
 alle bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ludo Ockier
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Beneluxpark 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de STAD VEURNE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dirk Van Heuven en Jan Beleyen
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 President Kennedypark 6/24
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de PROVINCIE WEST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 augustus 2012, strekt tot de
nietigverklaring van :
 - het besluit van de gemeenteraad van de stad Veurne van 26 maart 2012
houdende de definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk
uitvoeringsplan “Zuidburgweg”, en
 - het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van
31 mei 2012 houdende de goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk
uitvoeringsplan “Zuidburgweg” van de stad Veurne, bekendgemaakt in het
Belgisch Staatsblad van 26 juni 2012.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De eerste verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 februari 2014

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Andy Van Pachtenbeke, die *loco* advocaat Ludo Ockier verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Elias Gits, die *loco* advocaten Dirk Van Heuven en Jan Beleyne verschijnt voor de eerste verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Van Mingerot heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partijen zijn, samen met een vierde vennootschap, ieder voor één vierde in onverdeeldheid eigenaar van een onbebouwd perceel gelegen tussen de Vaartstraat en de Zuidburgweg te Veurne, kadastraal bekend sectie C, nrs. 129/c en 126/g3, met een oppervlakte van ongeveer 90 are.

Het betrokken perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 6 december 1976 vastgestelde gewestplan Veurne-Westkust gelegen in woongebied. Het perceel is eveneens opgenomen in het bijzonder plan van aanleg “Zuidburgweg”, goedgekeurd bij ministerieel besluit van 15 december 1997. Ingevolge dit bijzonder plan van aanleg is het perceel ingekleurd als “zone voor architecturaal geheel”.

4. Op 1 december 2005 wordt het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan (hierna: GRS) van de stad Veurne goedgekeurd. Het gebied tussen de Vaartstraat en de Zuidburgweg wordt hierin aangemerkt als “strategisch stedelijk projectgebied”. Het bindend gedeelte van dit GRS stelt de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan voorop om de gewenste ontwikkeling van het gebied vast te leggen.

5. Op 26 november 2009 vindt de plenaire vergadering plaats met betrekking tot het voorontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: gemeentelijk RUP) “Zuidburgweg”.

6. Op 24 oktober 2011 stelt de gemeenteraad van de stad Veurne het geamendeerd ontwerp van gemeentelijk RUP “Zuidburgweg” voorlopig vast.

7. Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 21 november 2011 tot en met 19 januari 2012, worden vier bezwaarschriften ingediend, waaronder één bezwaarschrift door de verzoekende partijen.

8. De deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen brengt op 12 januari 2012 een advies uit over het ontwerp van gemeentelijk RUP “Zuidburgweg”.

9. Op 7 februari 2012 onderzoekt de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening (hierna: Gecoro) de bezwaren. Na de beoordeling van deze bezwaren brengt de Gecoro een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het ontwerp van gemeentelijk RUP wordt op basis van dit advies van de Gecoro aangepast.

10. Bij het eerste bestreden besluit van 26 maart 2012 stelt de gemeenteraad van de stad Veurne het gemeentelijk RUP “Zuidburgweg” definitief vast.

Het perceel van de verzoekende partijen komt in een “zone voor aaneengesloten bebouwing” te liggen met als overdruk “projectzone van strategisch belang”.

11. Met het tweede bestreden besluit van 31 mei 2012 keurt de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen het gemeentelijk RUP “Zuidburgweg” goed. Dit besluit wordt bij uittreksel gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 26 juni 2012.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Belang

12. De eerste verwerende partij werpt in de memorie van antwoord op dat de verzoekende partijen geen bewijs van eigendom leveren.

13. Bij de memorie van wederantwoord voegen de verzoekende partijen een kopie van het uittreksel inzake openbare verkoop, evenals het

notariële eigendomsattest, waaruit blijkt dat de verzoekende partijen onverdeeld eigenaar zijn van het perceel kadastraal bekend sectie C, nrs. 129/c en 126/g3.

B. Procesbevoegdheid

Standpunt van de partijen

14. De eerste verwerende partij stelt de procesbevoegdheid van de verzoekende partijen in vraag.

Met betrekking tot de eerste verzoekende partij voert ze aan dat er geen bewijs voorligt van het feit dat de bestuurders collegiaal beslist hebben om in rechte op te treden. Er blijkt evenmin wie optreedt als secretaris.

Wat de tweede verzoekende partij betreft, is het volgens de eerste verwerende partij onduidelijk wie de betrokken documenten heeft ondertekend. Voorts lijkt de handtekening van de secretaris in twee documenten te verschillen.

Met betrekking tot de derde verzoekende partij werpt de eerste verwerende partij op dat het bewijs van bevestiging van de benoeming van de vereffenaars door de rechtbank ontbreekt. Evenmin valt in te zien hoe het optreden van de derde verzoekende partij te kaderen is in het beperkte vereffeningdoel uit artikel 183 van het Wetboek van Vennootschappen.

15. De verzoekende partijen repliceren in hun memorie van wederantwoord dat niet kan worden betwist dat de raad van bestuur van de eerste verzoekende partij op collegiale wijze heeft vergaderd, nu de samenstelling van de raad van bestuur blijkt uit de voorgelegde benoemingsbesluiten en in de kwestieuze notulen geen afwezigheden werden genoteerd. Verder wijzen zij erop dat het feit dat de secretaris op de notulen niet met naam wordt vermeld, de rechtsgeldigheid ervan niet aantast; de verdeling van dergelijke interne functie

wordt door de raad van bestuur zelf beslist, zonder dat hiervoor een publicatieplicht geldt.

Met betrekking tot de tweede verzoekende partij wordt in de memorie van wederantwoord opgemerkt dat de raad van bestuur slechts twee leden telt, zodat de notulen zonder mogelijke twijfel werden ondertekend door de gehele raad van bestuur. Voorts betwisten zij dat de karakteristiek van de handtekening van de secretaris op de notulen van de raad van bestuur zou verschillen van deze op de volmachtverlening aan de raadslieden.

Ten slotte leggen de verzoekende partijen als bijkomend stuk het vonnis van 3 mei 2012 van de rechtbank van koophandel van Brugge neer, waaruit blijkt dat de vereffenaars van de derde verzoekende partij in hun mandaat werden bekrachtigd. Het instellen van de voorliggende annulatieprocedure behoort volgens hen wel degelijk tot het takenpakket van de vereffenaars, voor zover daardoor het actief van de in vereffening zijnde vennootschap kan worden gevrijwaard. De inwerkingtreding van het bestreden gemeentelijk RUP heeft immers een aanzienlijke impact op de maximale bebouwingsgraad van het perceel en dus ook op de eigenlijke verkoopwaarde ervan.

Beoordeling

In hoofde van de eerste en de tweede verzoekende partij

16. Zowel met betrekking tot de eerste als de tweede verzoekende partij worden notulen van 13 augustus 2012 bijgebracht waaruit blijkt dat, overeenkomstig de geldende statuten en benoemingsbesluiten, de respectieve raden van bestuur op de voormelde datum in bijzondere vergadering zijn bijeengekomen en “met unanimité” tot het instellen van de huidige procedure hebben beslist. De rechtsgeldigheid van de unanieme beslissing van de raad van bestuur wordt niet aangetast door het loutere feit dat de notulen enkel werden ondertekend door de voorzitter en de secretaris. De bevoegdheid tot het

ondertekenen van stukken dient te worden onderscheiden van de eigenlijke beslissingsbevoegdheid.

De omstandigheid dat uit de betrokken notulen niet blijkt wie is opgetreden als secretaris voor de eerste verzoekende partij, is evenmin van aard de rechtsgeldigheid van de unanieme beslissing van de raad van bestuur aan te tasten. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat ook de namen van de voorzitter en de secretaris van de tweede verzoekende partij niet worden vermeld. In de memorie van wederantwoord verduidelijken de verzoekende partijen dat de notulen van de raad van bestuur van de tweede verzoekende partij werden ondertekend door de twee bestuurders van de vennootschap, met name door Guido Declercq als vaste vertegenwoordiger van de nv Zeeparken en door Luc Wille als vaste vertegenwoordiger van de bvba Immad. Ten slotte dient met de tweede verzoekende partij te worden vastgesteld dat de karakteristiek van de handtekening van de secretaris op de notulen van de raad van bestuur niet afwijkt van de handtekening op het document tot aanstelling van de raadsman.

17. De eerste en de tweede verzoekende partij hebben op rechtsgeldige wijze tot het instellen van het huidige beroep beslist.

18. De excepties worden verworpen.

In hoofde van de derde verzoekende partij

19. Bij de memorie van wederantwoord voegen de verzoekende partijen het vonnis van 3 mei 2012 van de rechtbank van koophandel te Brugge, afdeling Oostende, waarbij de benoeming van Charles Depoorter en de Yvan De Ruytter als vereffenaars van de derde verzoekende partij wordt bevestigd.

20. Overeenkomstig artikel 183, § 1, van het wetboek van vennootschappen, wordt een vennootschap na ontbinding geacht voort te bestaan voor haar vereffening. Met de verzoekende partijen dient te worden aangenomen dat de huidige vordering kan worden ingepast in het voormelde vereffeningdoel,

nu de derde verzoekende partij met het annulatieberoep tracht te vermijden dat de waarde van haar activa zou worden aangetast.

21. De excepties worden verworpen.

V. Omvang van een eventuele nietigverklaring

22. De eerste verwerende partij merkt in haar memorie van antwoord op dat de verzoekende partijen hun enig middel in wezen volledig enten op de bepaling van de stedenbouwkundige voorschriften die stelt dat maximaal 35% van de projectzone van strategisch belang mag bebouwd worden. Een gebeurlijke nietigverklaring dient dan ook tot deze bepaling te worden beperkt, minstens tot de overdruk “projectzone van strategisch belang”.

23. De verzoekende partijen repliceren in de memorie van wederantwoord dat hun wettigheidskritiek zowel gericht is tegen de bouwvoorschriften inzake de maximale bebouwingsgraad, als tegen het bouwvoorschrift inzake de bouwvrije strook van 30 meter. Een vernietiging beperkt tot het stedenbouwkundig voorschrift waarbij de maximale bezettingsgraad binnen de projectzone voor strategisch belang wordt vastgesteld, kan dan ook niet tegemoetkomen aan de geformuleerde grieven. De verzoekende partijen houden vast aan hun vordering tot integrale vernietiging van het gemeentelijk RUP.

24. Aangezien, zoals hierna zal blijken, besloten wordt tot de verwerping van het beroep, bestaat er geen noodzaak te onderzoeken of, in geval van vernietiging, tot een gedeeltelijke vernietiging zou dienen te worden besloten.

VI. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

25. Een enig middel wordt afgeleid uit de schending van artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM, van artikel 16 van de Grondwet, van de artikelen 2.2.2, §1, en 2.2.3, §1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In het middel richten de verzoekende partijen zich tegen de bouwbeperkingen die in het bestreden gemeentelijk RUP worden opgelegd met betrekking tot hun perceel, meer in het bijzonder het maximale bezettingspercentage van 35% voor de gehele projectzone en de bouwvrije strook van gemiddeld 30 meter.

De verzoekende partijen voeren aan dat er sprake is van een “verdoken” bouwverbod in zoverre er wordt voorzien in een globaal maximaal bezettingspercentage voor de gehele projectzone, in plaats van een maximaal bezettingspercentage per perceel. De verzoekende partijen zetten uiteen dat de projectzone van strategisch belang *de facto* bestaat uit twee grote eenheden, met name hun perceel en het meest noordelijk gelegen terrein. Het noordelijke perceel is op heden grotendeels bebouwd waardoor reeds 22% van de totale projectzone is bebouwd. Bijgevolg kan nog slechts 13% van de totale oppervlakte van de projectzone ontwikkeld worden. Dit heeft tot gevolg dat de verzoekende partijen op heden slechts 21,7 % van hun perceel kunnen ontwikkelen en dat er een bouwverbod rust op 79,3 % van hun perceel. Tevens merken de verzoekende partijen op dat de stedenbouwkundige voorschriften, die geen bezettingspercentage per perceel opleggen, zich er principieel niet tegen verzetten dat op het noordelijke perceel een project zou worden gerealiseerd waardoor de 35% drempel reeds wordt bereikt en bijgevolg een absoluut bouwverbod tot stand zou komen met betrekking tot hun perceel.

Voorts menen de verzoekende partijen dat het opleggen van een bouwvrije strook van gemiddeld 30 meter niet kan worden verantwoord vanuit stedenbouwkundig oogpunt. Uit de stedenbouwkundige voorschriften volgt immers dat de verzoekende partijen ongeveer 4/5 van hun perceel niet meer kunnen bebouwen. De vraag rijst dan ook hoe de aanwezigheid van de bouwvrije strook nog kan worden verantwoord vanuit de noodzaak om een “zichtrelatie” te creëren tussen de Zuidburgweg en het stadscentrum van Veurne.

Bovendien verplichten de onzorgvuldig opgestelde stedenbouwkundige voorschriften de verzoekende partijen ertoe om een uiterst beperkt woningbouwproject te realiseren op de minst gunstige locatie op het perceel. De verzoekende partijen zullen een eventueel woningbouwproject immers moeten realiseren in een gebied waar, behoudens het kopvolume, slechts drie bouwlagen kunnen gerealiseerd worden, daar waar langs de Vaartstraat vier bouwlagen kunnen worden gerealiseerd.

De verzoekende partijen stellen dat op basis van de artikelen 2.2.2, §1, en 2.2.3, §1, VCRO de eventuele eigendomsbeperkingen en “bouwverboden” die voortvloeien uit de stedenbouwkundige voorschriften, gericht moeten zijn op de inrichting of het beheer van het plangebied van het ruimtelijk uitvoeringsplan en de onmiddellijke omgeving. Te dezen kunnen noch de voorschriften in verband met de bouwvrije strook, noch deze in verband met de maximale bezettingsgraad een kwaliteitsvolle ruimtelijke inrichting bewerkstelligen. Afhankelijk van de bebouwing op het noordelijke perceel van de projectzone van strategisch belang zijn immers verschillende resultaten mogelijk, met een verschillende ruimtelijke impact. Het is niet omdat de stedenbouwkundige voorschriften de verschillende eigenaars/ontwikkelaars opleggen om een voorafgaande inrichtingsstudie te maken, dat het bestreden gemeentelijk RUP niet dient te voorzien in een duidelijk zicht op de inrichting van de projectzone van strategisch belang. De in de toelichtingsnota voorgestelde mogelijke inrichting van het perceel is op basis van de huidige stedenbouwkundige toestand, met name de bebouwing op het noordelijke perceel, onvergunbaar aangezien het voorziene bezettingspercentage aanzienlijk meer

bedraagt dan 21,7% van de oppervlakte van het perceel. Bijgevolg creëert de eerste verwerende partij geheel verkeerdelijk de verwachting dat op het perceel van de verzoekende partijen alsnog een woningbouwproject van aanzienlijke omvang zou kunnen worden gerealiseerd. De stedenbouwkundige voorschriften en de daarmee gepaard gaande beperkingen van het eigendomsrecht kunnen geen duidelijke inrichting van het plangebied vooropstellen en overschrijden zodoende de finaliteit van de aangehaalde artikelen van de VCRO. Dit impliceert dat de eigendomsrechten van de verzoekende partijen op onwettige wijze worden beperkt, in strijd met artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM en artikel 16 van de Grondwet.

Volgens de verzoekende partijen is ook het rechtszekerheidsbeginsel miskend, nu zij door het veranderlijke bouwverbod niet op correcte wijze kunnen inschatten welke omvang hun project nog mag hebben om voor vergunning in aanmerking te komen. De bezettingsgraad van het perceel varieert van 58,3% tot 0% naargelang de bebouwingsgraad die voor het noordelijke perceel wordt gerealiseerd of vergund. Daarbij bestaat de mogelijkheid dat voor het perceel, dat nochtans als een type woonzone wordt bestemd, een absoluut bouwverbod geldt, waarbij dit bouwverbod volstrekt afhankelijk is van de handelwijze van een derde.

Ten slotte menen de verzoekende partijen dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden doordat de lasten die voortvloeien uit de bouwvrije strook en het maximale bezettingspercentage niet op evenredige wijze worden verdeeld over de percelen die binnen de projectzone van strategisch belang liggen. Dit onevenwicht wordt bestendigd door het feit dat de eigenaar van het noordelijke perceel door de bestaande bebouwing reeds *de facto* een voorafname kan doen op de beschikbare 35%. Aldus heeft de eerste verwerende partij bij de voorbereiding van de eerste bestreden beslissing onzorgvuldig gehandeld en nagelaten om de verschillende betrokken belangen degelijk tegen elkaar af te wegen.

26. De eerste verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat de verzoekende partijen voorbijgaan aan de *ratio* van het RUP en de daarin vooropgestelde projectzone. Het werken met projectzones in de ruimtelijke planning is een ruim verspreide en aanvaarde techniek. Een goede ruimtelijke ordening kan de wensen van individuele eigenaars en de verschillende eigendomsgrenzen overstijgen. De verzoekende partijen stellen niet dat de gemaakte beleidskeuze onvoldoende gemotiveerd zou zijn of niet zou zijn ingegeven door motieven van goede ruimtelijke ordening. De bestaande bebouwing verhindert niet dat de overheid een toekomstvisie voor dit gebied kan formuleren. De in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen zijn dan ook niet geschonden door het loutere feit dat voorschriften worden opgelegd die gelden voor de projectzone in zijn geheel.

De eerste verwerende partij stelt voorts dat er nooit sprake kan zijn van een absoluut bouwverbod op het perceel. Er gelden immers ook maximale bezettingspercentages per perceel, op basis van de onderliggende bestemming tot zone voor aaneengesloten bebouwing. Voorts moet de ontwikkeling van de projectzone als één geheel bekeken worden, zodat het ondenkbaar is dat één eigenaar een dergelijke ontwikkeling zou kunnen vooropstellen die de ontwikkeling op andere percelen onmogelijk zou maken. De gebruikte planningstechniek van indeling in projectzones werd door de Raad van State reeds aanvaard.

Waar de verzoekende partijen de noodzaak van een bouwvrije strook van 30 meter in vraag stellen, werpt de eerste verwerende partij op dat de Raad van State dienaangaande slechts een marginale toetsingsbevoegdheid heeft, dat de verzoekende partijen niet aanvoeren dat het materiële motiveringsbeginsel miskend zou zijn en dat uit het dossier duidelijk blijkt dat deze strook werd ingegeven door de bekommernis voor een fysieke en visuele relatie tussen de Zuidburgweg en de Vaartstraat/het stadscentrum. Deze planoptie is volgens de eerste verwerende partij niet kennelijk onredelijk en werd ook reeds in het vroegere BPA opgenomen.

De eerste verwerende partij argumenteert dat artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM, artikel 16 van de Grondwet en de artikelen 2.2.2, §1, en 2.2.3, §1, VCRO evenmin geschonden zijn. Het eigendomsrecht is immers niet absoluut. Voorts vallen de gelaakte eigendomsbeperkingen niet binnen het toepassingsgebied van artikel 16 Grondwet. Eigendomsbeperkingen kunnen luidens artikel 2.2.3, §1, VCRO worden vervat in stedenbouwkundige voorschriften; te dezen hebben die voorschriften wel degelijk betrekking op de bestemming, de inrichting en/of het beheer van het projectgebied, zodat zij toelaatbaar zijn. Dat de verzoekende partijen bij de invulling van hun eigendommen ook rekening moeten houden met de bouwmogelijkheden op percelen die zij niet in eigendom hebben, vloeit voort uit de weloverwogen beslissing omtrent de inrichting en het beheer van een gebied en is zodoende aanvaardbaar in het licht van artikel 2.2.3, §1, VCRO. Ook het feit dat het RUP nog in een zekere flexibiliteit voorziet, maakt niet dat het RUP en de daarin opgelegde bouwbeperkingen onwettig zouden zijn; het RUP legt immers reeds op concrete en gedetailleerde wijze de bebouwingsmogelijkheden binnen de projectzone vast.

Voorts verzet het rechtszekerheidsbeginsel zich er niet tegen dat de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP – die zeer duidelijk zijn inzake de concrete invulling van het projectgebied – nog een zekere ruimte laten. De verzoekende partijen weten waar zij aan toe zijn.

Waar de verzoekende partijen ten slotte stellen dat het zorgvuldigheidsbeginsel is miskend doordat de lasten niet gelijk zijn verdeeld over de verschillende percelen, merkt de eerste verwerende partij op dat de verzoekende partijen een beleidsoptie in vraag lijken te stellen, waar de Raad van State slechts een marginaal toetsingsrecht heeft, en dat er dienaangaande wel degelijk een zeer weloverwogen en gemotiveerde invulling werd gegeven aan het projectgebied.

27. De tweede verwerende partij betoogt in haar memorie van antwoord dat het RUP voorziet in enige flexibiliteit, door de projectmatige

overdruk. De basisprincipes liggen echter vast, namelijk de woonbestemming, de fiets- en voetgangersverbinding van minstens drie meter breed en de bouwvrije zichtrelatie tussen de Vaartstraat en de Zuidburgweg, zoals deze alle ook in het BPA waren opgenomen. De eigendomsbeperkingen die hieruit voortvloeien, staan wel degelijk in functie van de inrichting van het plangebied. Voor de specifieke invulling wordt enige vrijheid gelaten.

De tweede verwerende partij merkt op dat de verzoekende partijen zich vooral richten tegen het maximaal bebouwingspercentage van 35%, terwijl zij hun bezwaar tijdens het openbaar onderzoek toespitsten op de bouwvrije strook van 30 meter breed en op de verbindingsweg van drie meter breed, evenals op de relatie tussen de voorziene maximale nokhoogte en het toegelaten aantal bouwlagen. Dat het begrip bebouwingspercentage niet wordt verduidelijkt in de toelichting van het verordend voorschrift, volstaat volgens de tweede verwerende partij echter niet om de rechtszekerheid van de verzoekende partijen in het gedrang te brengen. De tweede verwerende partij wijst hierbij op de rol van de inrichtingsstudie, voor de volledige zone in overdruk.

De verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat hun eigendomsrechten op onredelijke wijze worden beperkt; de ontwerpschets waar zij naar verwijzen, toont slechts een voorbeeld van mogelijke inrichting. Het is niet zeker dat de bebouwing op het noordelijke deel behouden zal blijven. Het RUP biedt flexibiliteit, doch is tevens voldoende geconcretiseerd zodat de grenzen van de rechtszekerheid niet worden overschreden.

28. In de memorie van wederantwoord voegen de verzoekende partijen aan hun betoog toe dat zij geen bezwaar formuleren tegen het feit dat hun perceel werd opgenomen in een projectzone, noch tegen het feit dat binnen die projectzone een globale visie wordt nagestreefd. Zij richten hun kritiek wel tegen het feit dat de stedenbouwkundige voorschriften ertoe leiden dat een vergunning met betrekking tot hun perceel moet worden geweigerd indien daardoor, gelet op de bebouwingsgraad die reeds op het noordelijk perceel werd gerealiseerd, een totale bezettingsgraad van meer dan 35% binnen de gehele projectzone van

strategisch belang wordt verwezenlijkt, waar tot op heden reeds 22% van deze projectzone werd bebouwd door één enkele perceelseigenaar. De beoordelingsbevoegdheid omtrent een eventuele vergunningsaanvraag door de verzoekende partijen komt met andere woorden ook bij een derde privé-instantie te liggen. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van enige rechtszekerheid omtrent de bebouwing die de verzoekende partijen op hun perceel kunnen realiseren. De maximale bezettingsgraad van 35% wordt thans reeds overschreden bij een bebouwingspercentage van 21,7% op het perceel van de verzoekende partijen. Dit maakt een disproportionele beperking uit van het eigendomsrecht van de verzoekende partijen, die niet kan worden verantwoord vanuit de doelstelling die de stedenbouwkundige voorschriften nastreven, namelijk de zichtrelatie ten aanzien van het stadscentrum en de doorwaadbaarheid van de projectzone. De gevolgen van die eigendomsbeperkingen kunnen dan ook niet worden verantwoord vanuit de inrichting of het beheer van de projectzone.

De voorgaande argumentatie geldt eveneens voor de bouwvrije strook van gemiddeld 30 meter. Hiermee worden twee doelstellingen nagestreefd, met name het creëren van een voetgangers- en fietspad en het garanderen van een zichtrelatie met het stadscentrum. Voor de creatie van het voetgangers- en fietspad is evenwel geen bouwvrije strook van 30 meter vereist. Evenmin draagt de bouwvrije strook bij tot de inrichting of het beheer van de omgeving, nu de vrijwaring van de zichtrelatie ten aanzien van het stadscentrum wordt gewaarborgd doordat op heden slechts één vijfde van het perceel kan worden bebouwd. Volgens de verzoekende partijen vormt dit voorschrift dan ook een eigendomsbelemmering die niet kan worden verantwoord vanuit de inrichting of het beheer van het plangebied, zodat de artikelen 2.2.2, §1, en 2.2.3, §1, VCRO zijn miskend.

Verder zien de verzoekende partijen in het betoog van de verwerende partijen een erkenning van het feit dat een beoordeling van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag volledig afhankelijk is van de handelingen die de eigenaar van het noordelijke perceel desgevallend in de toekomst zal ondernemen. Aldus hollen de stedenbouwkundige voorschriften het

prerogatief van de vergunningverlenende overheid inzake de toetsing van een aanvraag aan de gewenste ruimtelijke structuur, op onaanvaardbare wijze uit. Bovendien blijkt uit diverse stukken dat de eigenaar van het noordelijke perceel geenszins een lagere bezettingsgraad op zijn eigendom in het vooruitzicht stelt. De vrees van de verzoekende partijen dat op hun perceel geen project met een realistische bezettingsgraad zal kunnen worden gerealiseerd, is dan ook allesbehalve hypothetisch. De verzoekende partijen noemen het dan ook merkwaardig dat het RUP volgens de verwerende partijen juist tot doelstelling zou hebben om het perceel van de verzoekende partijen te kunnen valoriseren door middel van een degelijk bouwproject.

De verzoekende partijen doen verder gelden dat flexibiliteit binnen een RUP enkel betrekking kan hebben op niet-essentiële elementen die bij de beoordeling van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag in aanmerking kunnen worden genomen. De maximale bezettingsgraad van een perceel behoort echter niet tot deze categorie van niet-essentiële elementen. De verzoekende partijen merken daarenboven op dat uit een onderhoud met de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar blijkt dat het stedenbouwkundig voorschrift nog restrictiever zou kunnen worden geïnterpreteerd, indien de oppervlakte van de bouwvrije strook in mindering zou worden gebracht bij de berekening van de totale oppervlakte van de projectzone van strategisch belang. Dit komt de rechtszekerheid alleszins niet ten goede.

Verder voeren de verzoekende partijen aan dat, in tegenstelling tot wat de eerste verwerende partij voorhoudt, het maximale bezettingspercentage van 60% per perceel niet compatibel is met het maximale bezettingspercentage van 35% binnen de projectzone van strategisch belang, zodat enkel dit laatste percentage geldt.

Ten slotte merken de verzoekende partijen op dat zij ook naar aanleiding van het openbaar onderzoek het opleggen van een bouwvrije strook van gemiddeld 30 meter hebben bestreden, en geen enkele wettelijke bepaling verhindert dat zij voor de Raad van State argumenten ontwikkelen die niet tijdens

het openbaar onderzoek werden opgeworpen, voor zover die argumenten worden opgenomen in het verzoekschrift voor de Raad van State.

29. In de laatste memorie verduidelijken de verzoekende partijen nog dat zij in het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord niet hebben voorgehouden dat de beperking van het bezettingspercentage binnen de projectzone van strategisch belang op zich een schending van het rechtszekerheidsbeginsel zou uitmaken. De verzoekende partijen onderschrijven op dit punt het standpunt van de auditeur dat het desbetreffende voorschrift op zich afdoende duidelijk en voorspelbaar is. De grief van de verzoekende partijen is er daarentegen op gericht dat bij de opmaak van de stedenbouwkundige voorschriften onafdoende rekening werd gehouden met de bestaande situatie ter plaatse en meer bepaald met de reeds bestaande hoge bebouwingsgraad op één enkel perceel dat deel uitmaakt van de projectzone van strategisch belang. Aldus wordt het initiatiefrecht omtrent de ontwikkeling van de projectzone van strategisch belang bij de aanpalende eigenaar gelegd en wordt het beoordelingsrecht aan de vergunningverlenende overheid onttrokken. Hieraan wordt niet tegemoet gekomen door de verplichting om bij iedere aanvraag binnen de projectzone een inrichtingsstudie te voegen. Immers, in de hypothese dat de verzoekende partijen een vergunningsaanvraag zouden indienen met bijhorende inrichtingsstudie waarbij wordt voorzien in een bezettingsgraad van 35% op alle individuele terreinen, kan de vergunningsverlenende overheid weliswaar – op grond van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid – oordelen dat dit een kwalitatieve invulling van de projectzone vormt, doch zij zal de vergunning – ondanks de kwaliteit van de inrichtingsstudie – dienen te weigeren, aangezien reeds 22% van de gehele projectzone is bebouwd. Bovendien is de inrichtingsstudie een louter informatief document dat per vergunningsaanvraag kan worden gewijzigd. De vraag rijst dan ook hoe een dergelijk louter informatief en steeds wijzigbaar document kan voorzien in enige rechtszekerheid in hoofde van de verzoekende partijen. Door na te laten om de impact van de reeds bestaande bebouwing ten tijde van de vaststelling van het gemeentelijk RUP na te gaan, heeft de eerste verwerende partij kennelijk onzorgvuldig gehandeld. De verzoekende partijen doen gelden dat zij hun perceel niet op kwalitatieve wijze

kunnen ontwikkelen zolang de aanpalende eigenaar geen initiatief neemt tot afbraak van de bestaande bebouwing. Aangezien noch de verzoekende partijen zelf, noch de vergunningverlenende overheid de aanpalende eigenaar tot afbraak kunnen dwingen, worden de verzoekende partijen op al te drastische wijze in hun eigendomsrechten beknot.

Aangaande de bouwvrije strook van gemiddeld 30 meter voeren de verzoekende partijen nog aan dat de planologische overheid erover dient te waken dat de opgelegde beperkingen redelijkerwijze noodzakelijk kunnen worden geacht om de nagestreefde doelstelling te kunnen realiseren. De vraag rijst of de zichtrelatie niet via minder ingrijpende stedenbouwkundige voorschriften kan worden gerealiseerd dan de opgelegde bouwvrije strook, waarbij de verzoekende partijen bovendien wordt opgelegd om bij prioriteit naast deze strook constructies op te richten waarbij een lager gabariet is voorzien dan bij de overige bebouwbare zones. De verzoekende partijen merken op dat reeds in het BPA de nodige stedenbouwkundige voorschriften waren opgenomen teneinde de zichtrelatie met het achtergelegen stadsgedeelte te vrijwaren, doch hierbij werd niet voorzien in een bijkomende zone met absoluut bouwverbod. De verzoekende partijen besluiten dat de opgelegde bouwvrije strook kennelijk niet in verhouding staat tot het nagestreefde doel tot vrijwaring van de zichtrelatie.

30. De eerste verwerende partij werpt in de laatste memorie op dat het college van burgemeester en schepenen op 13 mei 2013 een stedenbouwkundige vergunning heeft verleend aan de eigenares van het noordelijk gedeelte van de projectzone. De verzoekende partijen hebben geen administratief beroep aangetekend tegen deze stedenbouwkundige vergunning en lijken zich daar dan ook in te kunnen vinden. Dit doet meteen vragen rijzen bij het belang van de verzoekende partijen bij het middel. Minstens is nu duidelijk dat de vrees van de verzoekende partijen dat hun perceel geheel niet of slechts marginaal voor bebouwing in aanmerking zou komen en dat één en ander volledig afhankelijk is van de enkele wil van de andere eigenaar binnen het projectgebied, werkelijk geheel en zonder meer onterecht is.

Beoordeling

31. De omstandigheid dat de verzoekende partijen tijdens het openbaar onderzoek geen kritiek zouden hebben geuit tegen het opgelegde maximaal bezettingspercentage van 35% over de gehele projectzone van strategisch belang, ontnemt hen in principe niet het belang bij het middel. Hetzelfde geldt voor de opmerking in de laatste memorie van de eerste verwerende partij – in zoverre deze al als een exceptie kan worden beschouwd – dat het gegeven dat de eigenaar van het noordelijk gelegen perceel inmiddels een stedenbouwkundige vergunning heeft verkregen en de verzoekende partijen hiertegen geen beroep hebben ingesteld, vragen doet rijzen bij het belang,

De excepties worden verworpen.

32. Het perceel van de verzoekende partijen wordt door het bestreden gemeentelijk RUP bestemd tot “zone voor aaneengesloten bebouwing” met als overdruk “projectzone van strategisch belang”.

Voor de betrokken zone gelden onder meer de volgende stedenbouwkundige voorschriften:

“Projectzone van strategisch belang:

Voor de zone in overdruk ‘projectzone van strategisch belang’ dient een inrichtingsstudie voor de volledige zone in overdruk opgemaakt te worden wanneer een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning voor een woonproject, voor wegenis en aanverwante inrichtingen wordt ingediend.

Deze inrichtingsstudie is een informatief document voor de vergunningverlenende overheid met het oog op het beoordelen van de vergunningsaanvraag in het kader van de goede ruimtelijke ordening en de stedenbouwkundige voorschriften voor de zone.

De inrichtingsstudie dient op een duidelijke wijze de beoogde lay-out (ontsluiting, parkeren, bebouwing, verharding, groenaanleg, bouwvrije strook, fiets- en voetgangersverbinding, zichtrelatie op de skyline van Veurne, waterbeheersing) van de volledige overdrukzone grafisch, vergezeld van een toelichting weer te geven. De inrichtingsstudie geeft ook aan hoe het voorgenumen project zich verhoudt tot wat al gerealiseerd is binnen de zone en/of tot de mogelijke ontwikkeling van de rest van de zone.

De inrichtingsstudie geeft daarenboven aan hoe de fiets- en voetgangersverbinding naar het stadscentrum-jachthaven d.m.v. een brug

over het kanaal en de Vaartstraat gerealiseerd kan worden en hoe een verkeersveilige aansluiting gebeurt op de projectzone.

De inrichtingsstudie maakt deel uit van het dossier betreffende de aanvraag van stedenbouwkundige vergunning en wordt als dusdanig meegestuurd aan de adviesverlenende instanties overeenkomstig de toepasselijke procedure voor de behandeling van deze aanvragen. Elke nieuwe vergunningsaanvraag kan een bestaande of een aangepaste of een nieuwe inrichtingsstudie bevatten.

Bezettingspercentage:

Maximaal 60% van elk perceel kan bebouwd worden, bijgebouwen inbegrepen, waarvan minstens 30% van elk perceel onverhard en onbebouwd dient te blijven, met uitzondering van:

- bestaande situaties;
- percelen kleiner dan of gelijk aan 120 m²;
- hoekpercelen;
- aan het wonen verwante activiteiten op het gelijkvloers.

Voor percelen kleiner dan of gelijk aan 120 m² en voor hoekpercelen kan het perceel voor maximaal 70% bebouwd worden en volledig verhard.

[...]

Maximaal 35% van de zone in overdruk 'projectzone van strategisch belang' mag bebouwd worden.

[...]

Inplanting:

[...]

Plaatsing t.o.v. het pijlsymbool in de projectzone van strategisch belang:

Aangrenzend aan de te realiseren bouwvrije strook van gemiddeld 30 meter tussen de Vaartstraat en de Zuidburgweg (indicatief pijlsymbool) dienen woongelegenheden opgetrokken te worden.

[...]

Pijlsymbool, bouwvrije strook van gemiddeld 30 meter:

Ter hoogte van het pijlsymbool dient een publieke fiets- en voetgangersverbinding gerealiseerd te worden van minimum 3 meter breed, alsook een bouwvrije zichtrelatie tussen de Zuidburgweg en de Vaartstraat/stadscentrum van gemiddeld 30 meter breed.

In deze bouwvrije strook kan wegenis voor traag verkeer aangelegd worden, alsook eventuele inritten naar een ondergrondse parking.

Doorgaand gemotoriseerd verkeer –tussen Zuidburgweg en Vaartstraat– is hier niet mogelijk.

De bouwvrije strook kent een groen en open karakter en kan niet gebruikt worden voor de inrichting van autoparkeerplaatsen.

De aanduiding van het pijlsymbool is indicatief: de breedte kan afwijken van de breedte op het bestemmingsplan, mits:

- het respecteren van een vrij zicht vanaf de Zuidburgweg op het stadscentrum;
- gemiddeld 30 meter breed.”

33. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de

gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. Dit impliceert onder meer dat stedenbouwkundige voorschriften, zoals deze voorzien in een gemeentelijk RUP, op voldoende duidelijke wijze moeten worden geformuleerd.

34. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel, verduidelijken de verzoekende partijen in de laatste memorie dat zij niet betwisten dat het geciteerde stedenbouwkundig voorschrift voldoende duidelijk en voorspelbaar is en afdoende aangeeft wat binnen de bedoelde zone mogelijk is. Wel menen zij dat bij de opmaak van de stedenbouwkundige voorschriften onafdoende rekening werd gehouden met het feit dat reeds een substantieel deel van de maximale bezettingsgraad van 35% werd gerealiseerd op het aanpalende noordelijke perceel, waardoor het initiatiefrecht omtrent de ontwikkeling van de projectzone van strategisch belang in feite bij de aanpalende eigenaar wordt gelegd en het beoordelingsrecht dus aan de vergunningverlenende overheid wordt onttrokken.

35. Met de loutere vaststelling dat het percentage van toegelaten bebouwing op het perceel van de verzoekende partijen ingevolge de stedenbouwkundige voorschriften van het bestreden gemeentelijk RUP kan variëren naargelang de concrete bebouwing op het noordelijk aanpalende perceel, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat het bestreden gemeentelijk RUP een toestand van rechtsonzekerheid doet ontstaan. Ruimtelijke uitvoeringsplannen zijn toekomstgericht. De vraag hoe concreet tot de uitvoering ervan wordt overgegaan, is eigen aan zo een toekomstgerichte bestemming, die niet noodzakelijk dient overeen te stemmen met de bestaande toestand. Een tot op zekere hoogte flexibele invulling van het RUP als planinstrument, zonder detaillistische invulling van alle mogelijke uitvoeringsmodaliteiten van een project, vormt niet noodzakelijk een inbreuk op de te bieden rechtszekerheid. Het beginsel van de rechtszekerheid verhindert immers niet dat stedenbouwkundige voorschriften flexibel kunnen worden opgevat, noch dat deze binnen de grenzen gesteld door het bevoegdheidsniveau waarop zij dienen te worden vastgesteld, een bepaalde discretionaire bevoegdheid kunnen verlenen aan de

vergunningverlenende overheden bij de beoordeling van een aanvraag om stedenbouwkundige vergunning.

Die discretionaire bevoegdheid ligt te dezen wel degelijk bij de vergunningverlenende overheid, en niet bij de eigenaar van het noordelijke perceel binnen de projectzone van strategisch belang, zoals de verzoekende partijen ten onrechte stellen. Dit blijkt met name uit het voorschrift om bij een vergunningsaanvraag binnen de projectzone voor strategisch belang een inrichtingsstudie te voegen, die de volledige projectzone beslaat en onder meer aangeeft hoe het voorgenomen project zich verhoudt tot wat al gerealiseerd is binnen de zone en/of tot de mogelijke ontwikkeling van de rest van de zone. Deze studie is opgevat als een instrument tot in- en voorlichting van de vergunningverlenende overheid met het oog op het beoordelen van de vergunningsaanvraag in het licht van de goede ruimtelijke ordening en de stedenbouwkundige voorschriften van die zone. Dergelijk informatief document is dus een modaliteit in de zin van artikel 2.2.3, §1, derde lid VCRO en laat toe dat de vergunningverlenende overheid een beslissing neemt over de vergunningsaanvraag, rekening houdend met de ontwikkeling binnen de volledige projectzone.

36. Uit het voorgaande volgt dat het betrokken stedenbouwkundig voorschrift niet tekort schiet voor wat betreft de rechtszekerheid die het plan moet bieden.

37. De verzoekende partijen menen verder dat het gemeentelijk RUP hun eigendomsrechten op onwettige wijze beperkt, vermits de geciteerde stedenbouwkundige voorschriften geen duidelijke inrichting van het plangebied vooropstellen en de finaliteit overschrijden die zij op basis van de artikelen 2.2.2, §1, en 2.2.3, §1, VCRO dienen te hebben.

38. Artikel 2.2.2, §1, VCRO luidt onder meer als volgt:

§ 1. Een ruimtelijk uitvoeringsplan bevat :
[...]

2° de erbij horende stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming, de inrichting en/of het beheer, [...] [...]”

Artikel 2.2.3, §1, VCRO bepaalt wat volgt:

§1. De stedenbouwkundige voorschriften kunnen eigendomsbeperkingen inhouden, met inbegrip van bouwverbod.

De stedenbouwkundige voorschriften kunnen van die aard zijn dat ze na verloop van tijd in werking treden of dat de inhoud op een bepaald tijdstip verandert.

De stedenbouwkundige voorschriften kunnen modaliteiten voorschrijven die bij de inrichting van het gebied in acht moeten worden genomen.”

39. De stedenbouwkundige voorschriften van een RUP kunnen krachtens het geciteerde artikel 2.2.3, §1, VCRO eigendomsbeperkingen inhouden. De in de stedenbouwkundige voorschriften opgelegde maximale bezettingsgraad van 35% binnen de projectzone van strategisch belang is wat dat aspect betreft toelaatbaar. Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, streven de stedenbouwkundige voorschriften met betrekking tot de projectzone van algemeen belang immers niet enkel een zichtrelatie ten aanzien van het stadscentrum en de doorwaadbaarheid van de projectzone na, maar beogen zij in eerste instantie de projectzone te concipiëren als een “overgangsgebied” tussen de binnenstad van Veurne en de toekomstige ontwikkelingen op de site van de voormalige suikerfabriek. Het maximale bezettingspercentage van de zone van strategisch belang dient tevens vanuit die optiek te worden begrepen, en heeft dan ook geen andere draagwijdte dan inrichtings- en beheersvoorschriften in de zin van artikel 2.2.2, §1, VCRO die middels een RUP kunnen worden vastgesteld.

40. In zoverre de verzoekende partijen hun kritiek richten tegen de opgelegde bouwvrije strook van gemiddeld 30 meter, moet worden vastgesteld dat dit voorschrift wel degelijk zijn nut behoudt vanuit de bekommernis om de zichtrelatie ten aanzien van het stadscentrum te waarborgen. Het is immers niet omdat volgens de verzoekende partijen momenteel slechts één vijfde van hun perceel bebouwd kan worden, dat deze bebouwing niet de zichtrelatie zou kunnen verstoren. Bovendien staat geenszins vast dat bij de daadwerkelijke realisatie van hun perceel, inderdaad slechts één vijfde bebouwd zal kunnen worden. Ook de

bouwvrije strook van gemiddeld 30 meter vormt derhalve een inrichtings- en beheersvoorschrift in de zin van artikel 2.2.2, § 1, VCRO en is, wat de daardoor opgelegde eigendomsbeperking betreft, toelaatbaar overeenkomstig artikel 2.2.3, § 1, VCRO.

41. De beperkingen die de betrokken voorschriften van het gemeentelijk RUP aan de uitoefening van het eigendomsrecht oplegt, vormen geen ontzetting uit de eigendom in de zin als bedoeld door artikel 16 van de Grondwet en maken evenmin een inmenging in het eigendomsrecht uit die verboden is door artikel 1 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM.

42. In zoverre de verzoekende partijen betogen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend doordat de lasten onevenredig zijn verdeeld over de percelen die binnen de projectzone gelegen zijn, blijkt uit de beoordeling van de bezwaren door de GECORO dat wel degelijk rekening werd gehouden met de argumenten van de verzoekende partijen. Zo wordt naar aanleiding van die bezwaren uitdrukkelijk melding gemaakt van het beperkt publiek karakter van de bouwvrije strook en wordt voor een deel van het perceel van de verzoekende partijen een vermeerdering van het aantal bouwlagen doorgevoerd. Aldus blijkt aandacht te zijn gegeven aan een beperking van de lasten die op het perceel van de verzoekende partijen vielen. Door deze elementen niet in hun betoog te betrekken, maken de verzoekende partijen onvoldoende concreet aannemelijk dat de plannende overheid onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

43. Voor het eerst in hun laatste memorie voeren de verzoekende partijen aan dat het opleggen van de bouwvrije strook van 30 meter met verplichting om bij prioriteit naast deze strook te bouwen en dit met een beperkt gabarit, kennelijk niet in verhouding staat tot het nagestreefde doel. Op die manier geven zij op laattijdige en onontvankelijke wijze een nieuwe draagwijdte aan het middel.

44. Het enig middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 525 euro, ieder voor een derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien maart 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust